

PAPA, ALGUN DIA SABRAN LA VERITAT?

Pare, quan creixi tot serà diferent. Sento que la gent ja no em mirarà com sempre, intentaran trobar-me algun defecte, alguna cosa dolenta en mi.

Penso que el meu cos no serà el mateix, a la classe ara no em jutgen però i després?

Veig les noies grans preocupant-se per estar més primes, els nois per estar més musculats i tinc por, perquè sé que el dia de demà seré jo qui jutgi la gent sense voler, sé que apartaré algú només jutjant amb la mirada i també sé que ells m'apartaran a mi, a l'escola ja comença a passar. La noia nova, no se sent a gust, ve cada dia trista a classe, la veig anant als lavabos després de dinar i no surt fins que comencen les classes, es riuen d'ella, papa. I jo no sé que fer, no sé si jutjar, ajudar-la...

Però i si a mi també em critiquen? Avui la professora ha parlat dels estereotips, li he preguntat si eren una amenaça i ella m'ha respòs:

“Quina imaginació tens, no els heu de fer cas”

De sobte voldria estar més prima, però he de reprimir aquests pensaments, sé que són fruit de la meva imaginació, d'un pensament que no puc controlar, ningú s'engreixa de la nit al dia i si ho fa, és igual, l'exterior no importa.

Veig aquella nena i penso, la societat és una amenaça i els estereotips són l'arma.

Crec que ho tinc clar, ajudaré a aquella noia., tot i que ja vaig a sisè i sóc gran, per a mi els estereotips quedaven lluny, per dins sóc petita, però faré el que calgui per ajudar-la.

I és que pare perquè al 2016 encara hi ha estereotips? Llegeixo els diaris de l'àvia i ho veig tan clar, no hem evolucionat i ho vull canviar.

Veig les revistes que llegeixen les noies de la meva edat, les models, actrius i tota la gent famosa segueix aquests estereotips, aquestes normes de com ser perfecta, però i si ser perfecta és no ser-ho? I si es atrevir-se a ser un mateix, apreciar com és cada persona? Ningú vol cromos repetits, perquè persones sí?

I les nines? Jo no en tinc, ni les vull, no m'agraden les mentides, perquè poden ser molt divertides, però t'estan mentint, ningú és així realment, intenten posar-te al cap una idea falsa de la humanitat, tots hem de ser alts i prims? No, aquesta no és la societat de veritat, és la que s'han inventat i vivim al món real, no en una ficció de pel·lícula.

De veritat et trobo a faltar papa, sé que això no ho llegiràs mai, és impossible, vas ser arrossegat per un huracà d'humanitat, perquè no van acceptar la realitat, que no hi poden haver normes en aquest joc que anomenem vida, perquè no van acceptar que jo no tenia mare, que tenia dos pares genials, amb qui vaig riure com mai, però la gent no ho entén, troben perillós el que no coneixen, el que és estrany.

Però jo ho trobo especial, interessant, com tu papa.

Papa, algun dia sabran la veritat?